

“No costa pas tant, anar a missa!”

Dij, 20/10/2011 per Catalunya Religió

Aquest dijous al migdia s’ha celebrat a Barcelona el funeral de [Roser Bofill](#) on ha estat acompanyada per desenes de persones que han omplert la sala de Tanatori de Sant Gervasi. La premsa [del dia també ha recollit](#) la defunció de la directora de [El Ciervo](#) i de [Foc Nou](#).

A final de la missa s’ha anunciat que dissabte al matí a Viladrau es farà una celebració de comiat abans de donar sepultura a les cendres en el cementiri de Viladrau. Serà a l’Església a les 11,30h.

Recollim aquí el text de la homilia de [Francesc Romeu](#) que ha pronunciat al costat de sis capellans més que han concelebrat la missa.

Funeral per a la Roser Bofill Portabella

Dijous 20 d’octubre del 2011

Deixem parlar a la Roser, avui, a través de les lectures que ella –tan atentament- ha escollit per a aquesta celebració. I, com no –com sempre!-, pensant més en nosaltres que no pas en ella. A la Roser -ja ho sabeu- hi havia coses que no li agradaven gens i per això va voler deixar-nos avui el que ella volia. Hi havia músiques i cançons que no li agradaven, que fins i tot li feien vergonya d’escoltar o de cantar (“Si els meus amics veiessin el que canto a missa, quina vergonya!” - deia), i també hi havia lectures que no li feien gens el pes en un funeral. No volia dramatismes ni escenes pujades de to. Ella hagués preferit avui veure’ns contents i alegres. En festa. Amb ganes de retrobar-nos. Com diu la primera lectura: “Viviu sempre contents! Pregueu contínuament, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist.”

I hagués preferit que avui es parlés més de Jesús que no pas d’ella. I del Jesús que apareix avui a l’evangeli: el Jesús que dóna pau i seguretat, serenor i esperança. El Jesús que té un lloc per a tothom. El Jesús que és el camí, la veritat i la vida.

La Roser va ser una ànima exquisida, una ànima selecta. Donem gràcies a Déu pel gran regal que hem tingut els qui hem conegut a la Roser. Donem gràcies a Déu,

amb les seves filles, la Sole, la Clara, la Sònia i la Maria, per una gran mare, que s'ha desviscut per la seva família, i per la seva gran família -que érem també tots nosaltres-. Amb els seus gendres (Geff, Gonzalo, Antonio i Merche), donem gràcies a Déu. Amb els seus nets i netes (Martí, Laurence, Marc Enzo, Miriam, Noel, Guim, Gonzalo, Eulàlia i Llorenç): donem gràcies a Déu. Amb les seves cunyades i cunyats (Montse, Montserrat i Joaquim), amb els seus germans, donem gràcies a Déu. Amb el Llorenç, el seu marit, donem gràcies a Déu. El Llorenç va morir començada ja la nit del cap d'any de l'any 2005. Per a la Roser, aquests 6 anys no han estat gens fàcils. Han estat uns anys durs i difícils. De moltes soledats i de malaltia. Una malaltia que a poc a poc l'ha anat apagant i una soledat que, molt compartida i acompanyada amb la seva família, li havia deixat una experiència interior, íntima i secreta, que ella no ha deixat mai de cultivar. En Xavier Melloni n'ha estat un testimoni privilegiat.

La Roser tenia una espiritualitat ferma. Ella venia d'una generació profundament marcada per les seguretats religioses d'aquella època, però es va atrevir a endinsar-se en el que representa el món dels dubtes. No era pas partidària d'una fe cega (la fe que en diem "del carboner", -que ella sempre deia: "pobres carboners, què han fet perquè tot el seu gremi es mereixi ser etiquetat i estigmatitzat de purs crèduls?").

La Roser volia creure arrossegant els dubtes. Recordem el seu llibre: "Creo, ayuda mi poca fe". Ella era partidària de fer-se preguntes, moltes preguntes, de plantejar-se interrogants i de cercar -com no!- amb passió totes les respostes possibles. De res valien les respostes prefabricades. Calia anar-les a buscar. No es estrany que, quan decidíem el titular d'una portada de la revista, sempre ens sortissin títols que eren una pregunta, sempre entre interrogants. "Això no és titular!" -ens deia el Llorenç. I tenia raó. Però era l'expressió clara d'un neguit, d'una recerca. Era la pregunta que havíem formulat als autors dels articles quan els hi havíem demanat la col·laboració. A cada número d'El Ciervo o del Foc Nou, la Roser no feia sols el seu article, ella és la qui feia i tancava tot el número. Ella no feia articles sinó números.

La Roser tenia devoció als sants. Als seus sants. Ella ja hagués volgut veure a sant Joan XXIII als altars, més enllà de ser ara un beat de pur tràmit. Ella seguia a "les santes Tereses", la de Jesús, la d'Àvila; però, sobretot, a la Teresa de Lisieux, la de l'Infant Jesús, la que proposava una infantesa espiritual a tots aquells que volguessin apropar-se als misteris del Regne.

Els sants feien camí amb ella. Com rèiem a la redacció quan no trobàvem un paper o una carta i la Roser invocava a tots els sants. Com deia ella, no era tant per reclamar-los la seva atenció o la seva ajuda, sinó per prendre consciència nosaltres, per estar atents en la recerca. Així, la manca d'ordre quedava sempre suplerta per la invocació i la consciència dels sants.

Hi havia un petit poema de sant Joan de la Creu, en la "Noche Oscura", que a la Roser li encantava. N'estava enamorada, perquè justament parlava de l'enamorament de Déu.

"Quedéme y olvidéme,
el rostro recliné sobre el Amado;
cesó todo, y dejéme,

dejando mi cuidado
entre las azucenas olvidado”.

Així ha estat tant la vida com la mort de la Roser. Un deixar-se anar. Un anar-se fonent. Una distracció en les mans de Déu. Un reclinar-se sobre el pit de Déu o sobre el pit del Llorenç.

- Francesc, -em deia- quan arribi al cel no sé si voldré veure abans a Déu o al Llorenç.

- No tinguis por, Roser, allà tot és simultani -li deia jo- El temps no el tenen tan separat com el tenim nosaltres aquí. Ho podràs fer tot i alhora!

També em deia que no digués mai més que als cementiris ja no hi són les persones. Perquè això li havia fet molt mal a ella, perquè ella anava al cementiri de Viladrau a veure el lloc on hi havia el Llorenç. El cos del Llorenç era tan important com la seva ànima. El cos de les persones és el que ens serveix per a comunicar-nos, per parlar, per estimar-nos i no pas l'ànima! I tenia raó: ella creia -com diem en el Credo- en la resurrecció de la carn, en la persona com una totalitat: física i espiritual.

Com la cérvola del salm que hem llegit, que és el salm que va inspirar la capçalera de la nostra revista “El Ciervo”, la Roser ha estat una dona delerosa de tot el que és de Déu i del que és dels homes i dones del nostre món. Ha estat una dona exigent, dura, forta i lluitadora. Ha procurat, per sobre de tot, per la seva família. Però també ha mirat per la justícia social, pel món de la comunicació humana, per la xarxa dels cristians. Ella -abans del periodisme- havia estudiat per ser assistenta social (avui en diuen “Treball Social”). I fins i tot va exercir. Però ben aviat ja va formar part de les primeres promocions d'aquella escola de Periodisme del CIC, que s'anaven a examinar a Madrid. I després va seguir -fidel al Llorenç- en l'empresa familiar a la recerca d'aquesta comunicació lliure i compromesa. I així va unir aquests dos mons: el de la preocupació per les persones, especialment els més febles, i el de la comunicació que avui en diuen alternativa. Així, El Ciervo ha estat la revista improbable i el Foc Nou un producte del tan difícil equilibri eclesial.

En qualsevol article de la Roser no era gens important el rigor d'una citació, perquè fos literal, o d'unes dades, que sempre eren aproximades, perquè per a ella l'important era l'essencial. I ho aconseguia. En els seus articles hi sortia la seva vida, la seva mirada atenta (de dona), la seva preocupació per allò que és essencial, fonamental. Aquesta ha estat la gràcia de la Roser. Això és el que ens captivava d'ella. I tant de bo aquesta també sigui la seva herència en nosaltres.

En un número d'El Ciervo, ja fa anys, vam fer una consulta a diverses persones perquè triessin quin era el fragment que consideraven com “L'evangeli de la seva vida”. Recordo que la Roser, sense dubtar, ràpidament va dir el fragment de Mateu, en el reconegut Sermó de la Muntanya, on Jesús diu que “al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres. Dóna a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar”. La Roser entenia que el cristianisme comportava això: fer una mica més, un “plus” de vida i de dedicació als altres. Aquesta era l'exigència cristiana: No mirar prim.

A la Roser no li agradava que ens referíssim a l'Eucaristia com un sacrifici. “Què és això d'un sacrifici? No costa pas tant, anar a missa!” Recordant-nos que les nostres ofrenes, els nostres esforços, no són una obligació ni una càrrega, sinó que corresponen a una il·lusió. En això, a la Roser, la va moure més la devoció que no pas l'obligació. La seva vida no ha estat un sacrifici sinó una ofrena agraïda i alegre a Déu.

Voldria acabar també amb un breu poema d'Unamuno sobre el sacrifici de Jesús a la creu:

“Herido por nosotros como ciervo
que al morir entre el matorral nativo,
te escapaste a la cima del Calvario
moribundo de sed por la sangría,
cruzando por las calles de amargura
de tu amor al celeste abrevadero”

Roser, tal i com li vas dir tu al Llorenç, als peus del Montseny, en el cementeri de Viladrau: “Que al cel ens puguem veure!”

Francesc Romeu